



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτῆν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ). — Πέτρον Δελκούρ:
Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — Η ΓΛΩΣΣΑ
ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ, περὶ κινὸν διήγημα.

ΣΤΕΦΑΝΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρηται

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΗΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Εὐρον ἐν τῇ ὁδῷ Πενθιέβρ μικρὰν κα-
τοικίαν εἰς τὸ τρίτον πάτωμα. Ὁ Λουβὲν
προεπλήρωσεν ἑξ ἡμέρας, ἐνοικίασεν ἐπι-
πλά ἕκ τινος γείτονος ἐπιπλοπώλου, καὶ
μετὰ τινος ὄρας ὁ Λαυρέντιος ἐνεκατε-
στάθη ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ κατοικίᾳ, ὑπὸ
τὸ ὄνομα Λέων Κροασιλιά.

Ὁ Λουβὲν, πρὶν ἢ ἀπέλθῃ, τῷ συνέ-
στησε πολλὰ καὶ νῦν ἡμέρας εὐδωσίων τῆς
ἐπιχειρήσεως. Ἀπερχόμενος εἶπεν αὐτῷ
δι' ὕφους μελαγχολικοῦ:

— Χαῖρε, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ... ἀνα-
πάσου τώρα... εἶσαι εὐτυχισμένος!...
ἐγὼ πηγαίνω... ὅθι ξαναἰδωθούμε αὐριο,
ἂν δὲν σκοτωθῶ ἀπόψε.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὄντως, ἐσκόπει νὰ
κατέλθῃ ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς κατοικί-
ας του εἰς τὸν ἐξώστην τῆς Μαριέττας,
ἣν δὲ διὰ τοῦτο λίαν ἀνήσυχος, καὶ ἐνῶ
ἐπορεύετο πρὸς τὴν ὁδὸν Προαστείου Πο-
ασονιέ, ἐσκέπτετο πῶς νὰ καταστήσῃ
τὴν κατάβασιν ἡττον κινδυνώδη.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν του ἤρ-
ξατο μετὰ λεπτομερείας καὶ βραδέως πα-
ρασκευάζων τὰ τῆς καταβάσεως. Ἐλαβε
τεμάχιον κηροῦ δι' ἀποτυπώματα, ἐμα-
λάκυνεν αὐτὸν διὰ τῆς μαλαξέως καὶ τὸν
διήρπασεν εἰς δωδεκάδα τεμαχίων, ἅτινα
ἐπλάσεν ἐν εἰδεί σφαιρῶν καὶ ἔθηκεν ἐν
τοῖς θυλακίοις του ἔλαβεν εἴτα κλίμακα
ἐκ μεταξῆς, ἣν ἐπεθεώρησε μετὰ προσο-
χῆς, ἵνα πεισθῇ περὶ τῆς στερεότητος
αὐτῆς.

Ἐσθεσε τὸ κηρίον καὶ ἠνέφξε τὸ πα-
ράθυρον. Ἀμυδρὸν φῶς, ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ
δωματίου τῆς Μαριέττας ἐπὶ τοῦ ἐξώ-
στου, τῷ ἐδήλου ὅτι ἐκείνη ἤγρυπνε. Ἡ-

θελε νὰ καλέσῃ αὐτήν, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι
κατ' οὐδὲν αὕτη θὰ τὸν ἐβοήθει, τούναν-
τίον δὲ θὰ τὸν ἐμπόδιζε, φοβούμενη πτώ-
σιν.

Ἐκ τοῦ κατωτέρου τῆς κλίμακος ταύ-
της ἄκρου, ἐκρέμαντο δύο βάρη σιδηρᾶ.
Δι' ἀλλεπαλλήλων κινήσεων ἐξεσπενδύ-
νισε τὸ ἄκρον τοῦτο εἰς τὸν ἐξώστην, τὸ
δ' ἕτερον ἄκρον προσέδεσε στερεῶς εἰς τὸ
παραθύρον του. Διεσκέλισε τότε περιδεῆς
τὸ παράθυρον καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθη
ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς μεταξίνης κλίμα-
κος. Τρέμων καὶ ἱλιγγίων ἤρξατο κατερ-
χόμενος βιαίως. Αἰφνης ὅμως τὸ ἕτερον
τῶν σιδηρῶν βαρῶν ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ
ἐξώστου καὶ ἡ κλίμαξ ἐστράφη κατὰ τὸ
ἥμισυ. Μόλις ἠδυνήθη ὁ Λουβὲν νὰ συγ-
κρατηθῇ... Ἡ θέσις του ἦν φοβερά. Πῶς
θὰ κατήρχετο ἡδὴ διὰ τῆς χαλαρωθείσης
ἐκείνης κλίμακος;

Ἐν μόνον τῷ ὑπελείπετο μέσον σωτη-
ρίας. Νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς πλευροῦ
τοῦ ἐτι τεταμένου τῆς κλίμακος καὶ νὰ
ὀλισθήσῃ συσπειρωμένος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ἐδοκίμασεν. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη κίνησις
ἤρκεσε ν' ἀποσπάσῃ καὶ τὸ ἕτερον σιδη-
ροῦν βάρος, ὁ δὲ ἀτυχὴς Λουβὲν εὐρέθη
αἰωρούμενος ἐν τῷ κενῷ ὡς ἀράχνη.

ΙΖ'

Ἀκούσασα τὴν κραυγὴν, ἣν ἀφῆκεν ὁ
Λουβὲν, ἡ Μαριέττα ἠνέφξε τὸ παράθυ-
ρον καὶ ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου. Κατε-
πλάγῃ ἰδοῦσα εἰς τοιαύτην θέσιν τὸν ἐ-
ραστήν της.

— Πῶς!... σεῖς, κύριε Κροασιλιά; ἡ-
ρώτης.

— Κάμε γρήγορα, βοήθησέ με! εἶπεν
ὁ Λουβὲν. Βοήθησέ με νὰ πατήσω εἰς τὸ
μπαλκόνι, μὰ γρήγορα.

Ἡ Μαριέττα ἐπανήλθε ταχέως εἰς τὸ
δωμάτιόν της, ἀπέσπασεν ἐν τῶν παρα-
πετασμάτων καὶ ἔρριψε τῷ Λουβὲν τὸ ἐν
ἄκρον αὐτοῦ, ὅπερ ἐκεῖνος ἤρπασε.

— Καλὰ, τράβα με τώρα, εἶπεν.

Ἡ Μαριέττα ὑπήκουσεν. Ἡ κλίμαξ ἐ-

πλησίασε κατὰ μικρὸν πρὸς τὸν ἐξώστην...
Μόλις εἶδε τὸν Λουβὲν ἀρκούντως πλη-
σίον, ἡ εὐρωστος κόρη ἐνηγκαλίσθη αὐ-
τὸν καὶ τὸν ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

— Τέλος πάντων! ἐπιθύρῃσεν ἐκεῖνος
ιδὼν ὅτι ἐσώθη.

Ἀλλ' ἡ συγκίνησις εἶχε καταβάλλει αὐ-
τόν. Αἱ κινήμαί του ἐκάμθησαν καὶ ἐγο-
νυπέτησε πρὸ τῆς Μαριέττας. Ἐκείνη ἔ-
κυψε προσπαθοῦσα νὰ τὸν ζωογονήσῃ.

— Ὅχι, ἄφρησέ με, εἶπεν ὁ Λουβὲν
διὰ θωπευτικῆς φωνῆς, καλὰ εἶμαι ἐδῶ...
εἰς τὰ πόδια σου!

Τοῦ κινδύνου παρελθόντος, δὲν ἐσκέ-
πτετο εἰμὴ τὴν ἐπιχειρήσιν του.

— Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι με ἐκθέτεις δὲν σε
ἐμπόδισεν; ἠρώτησεν ἡ Μαριέττα.

— Ἀλήθεια, κακὰ ἔκαμα, συγχώ-
ρεσέ με.

— Ἀν μὰς συνελάβανον εἰς τὸ μπαλ-
κόνι θὰ ἦτο πολὺ δυσάρεστον.

— Ἐχεις δίκαιον! εἶπεν ὁ Λουβὲν ἐ-
γειρόμενος, ὡς ἐμβούμε μέσα.

— Πῶς! εἰς τὸ δωμάτιόν μου...

— Διάβολε! αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρό-
πος διὰ νὰ μὴ μὰς ἰδοῦν ἀπ' ἔξω.

Ἐδέησε νὰ ὑπακούσῃ ἡ Μαριέττα. Δὲν
μετενόησεν ἄλλως τε, διότι ὁ Λουβὲν τῇ
προσηνέχθη μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ.

Ἐν τούτοις, ἐν μέσῳ τῶν τρυφερῶν ἐ-
κείνων διαχύσεων, δὲν ἐλησμόνησε τὸν
σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του. Διὰ τοῦτο
ἐπιτηδεύει ἐρωτῶν ἔμαθε παρὰ τῆς Μα-
ριέττας ὅτι τὸ μέγαρον ἦτο κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμὴν σχεδὸν ἀκατοίκητον.

— Αὕτῃ εἶνε ἡ συνήθεια, εἶπεν ἡ Μα-
ριέττα. Ὁ κύριος Ἐμερῦ, ἀφ' οὗτου ἐμά-
λωσε με τὴν οἰκογένειάν του, δὲν ἔρχεται
πλέον εἰς τὸ μέγαρον. Ὁ κύριος, ἡ κυρία
καὶ ἡ δεσποινὶς ἀνεχώρησαν ἀπόψε διὰ
Πυτῶ με τὰς δύο θαλαμηπόλους. Οἱ
ἄλλοι ὑπηρεταὶ καὶ ὁ ἀμαξηλάτης κοι-
μῶνται εἰς τὸ περίπτερον δεξιὰ εἰς τὴν
αὐλὴν. Τὴν οἰκίαν τὴν φυλάττομεν ἐγὼ
καὶ ὁ Γουλιέλμος...

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Γουλιέλμος; ἡ-
ρώτησεν ὁ Λουβὲν.

— Ὑπνρέτης τοῦ γραφείου· κοιμᾶται εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου εἶνε τὸ χρηματοκιβώτιον.

— Δὲν ἐμβαίνει ποτὲ εἰς αὐτὴ τὴν κάμαρα;

— Ἄ! κύριε Κροασιλιά...

— Καλὰ. Τότε δὲν ἔχωμε φόβο ἐδῶ.

Τοῦτο ἦν τόσῳ προφανές, ὥστε ἡδύναντο ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ μέγαρον, ὃ δὲ Λουβὲν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην.

Ἡ Μαριέττα ἠρνήθη κατ'ἀρχάς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐπέμενε, ἐπείσθη· ἤθελεν ἄλλως τε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν πλουσίαν κατοικίαν, ἐν ἣ διητᾶτο.

Προηγῆθη λοιπὸν τοῦ Λουβὲν φωτίζουσα· διέτρεξε δὲ μετ' αὐτοῦ τὰ διάφορα μέρη τοῦ μεγάρου. Ἐκεῖνος παρετήρει τὰ πάντα καὶ ἐφαίνετο ἐκπληττόμενος.

— Τί ὥραϊα! ἔλεγε λαμβάνων κρυφίως διὰ κηροῦ ἀποτύπωμα κλειθροῦ.

Ὅτε ἐπλησίασαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Σουσά:

— Προσέξατε, εἶπεν ἡ Μαριέττα, βλέπουσα αὐτὸν πλησιάζοντα πρὸς τὴν θύραν, ὃ Γουλιέλμος δὲν εἶνε μακρὰν καὶ δυνατὸν νὰ μᾶς ἀκούσῃ.

— Μπᾶ! πιστεύεις... Ἀλήθεια, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Λουβὲν λαμβάνων νέον ἀποτύπωμα· ἄς φύγωμε.

Ἀνῆλθον εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἔνθα ἡ Μαριέττα τῷ ἐπέδειξε τὰ δωμάτια τῆς κυρίας Σουσά.

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ Λουβὲν· πῶς ἤθελα ἡ κυρία Κροασιλιά νὰ ἔχῃ μία τέτοια κατοικία.

— ὦ! κύριε Κροασιλιά...

— Ὅχι· μετὰ τόσῳ λούσῳ, εἶπεν ὁ Λουβὲν στενάζων, αὐτὸ δὲν ἤμπορῶ βέβαια... Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἴδια ἀνάπαυσι...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκοντο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου. Αἰφνης ἀνεσκήρτησαν· ἤκουσαν ἀνοιγομένης καὶ πάλιν κλειομένης τῆς θύρας τοῦ μεγάρου. Συγχρόνως δὲ ἠκούσθησαν αἱ φωναὶ τῆς κυρίας Σουσά καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

— Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς!... ἔχῃθημεν! ἀνέκραξεν ἡ Μαριέττα.

— Ἄς φύγωμε γρήγορα! εἶπεν ὁ Λουβὲν.

— Ἀδύνατον... Ἐρχονται καὶ θὰ τὰς ἀπαντήσωμεν.

— Τότε κρούε με κάπου.

— Ἰδού, ἐδῶ... εἶπεν ἡ Μαριέττα.

Καὶ ὤθησεν αὐτὸν εἰς τι καλλωπιστήριον, οὗτινος ἐκλείσει τὴν θύραν.

Ἡ κυρία Σουσά καὶ ἡ Αἰμιλία εἰσῆλθον.

— Πῶς! σὺ ἐδῶ, Μαριέττα, εἶπεν ἡ κυρία Σουσά ἐκπληκτος.

Ἡ Μαριέττα ἡδυνήθη ν' ἀναλάβῃ τὴν ψυχραιμίαν τῆς.

— Ναί, κυρία, εἶπε· πρὶν κοιμηθῶ ἤλθον νὰ ρίψω βλέμμα εἰς τὰ δωμάτιά σας.

— Μήπως εἶδες ἢ ἤκουσες τι ἔκτακτον;

— ὦ! ὄχι, κυρία... τίποτε· ἀλλ' ἔχω τοιαύτην συνήθειαν, ὅταν εἶμαι μόνη εἰς τὸ μέγαρον, διὰ νὰ ἡσυχάζω.

— Καλὰ· ἄφησέ μας καὶ πῆγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

Ἡ Μαριέττα ἀπῆλθεν, ἡ δὲ κυρία Σουσά ἐκλείσθη μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἡ θείσις τοῦ Λουβὲν ἦν κρίσιμος· εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἡδύναντο νὰ τὸν ἀνακαλύψωσιν ἐν τῷ καλλωπιστηρίῳ. Ἐπειράθη ψάυνων νὰ φύγῃ καὶ εὗρεν εἰς τὸ βάθος θύραν τινά· ἀλλ' ἦτο κλεισμένη, ἡ δὲ κλεῖς ἦν ἐξωθεν. Ἡναγκασμένος λοιπὸν νὰ μένῃ ἐκεῖ, ἤκραστο τῆς συνδιαλέξεως τῆς κυρίας Σουσά καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἡ ἀπότομος ἐπάνοδος αὐτῶν ἐν Παρισίοις προσκλήθη ἐξ ἔριδος, ἐπελθούσης μετὰ τοῦ Σουσά καὶ τῆς συζύγου του διὰ τὸν Ἑμερῦ. Ὁ Σουσά εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ὑπεχώρει πλέον, ἐνῷ ἡ κυρία, τουναντίον, ἤθελε νὰ τὸν μεταχειρισθῶσι μετὰ καλὸν τρόπον. Μετὰ πολλὰς φιλονεικίας καὶ ἀντεγκλήσεις ἡ κυρία Σουσά ἀνέκραξεν ὅτι ἡ ἀνατροφή καὶ τὸ παράδειγμα, ἅτινα ἔλαβεν ὁ Ἑμερῦ παρὰ τοῦ πατρὸς του κατέστρεψαν αὐτόν. Ὁ κύριος Σουσά ὠργίσθη διὰ τοῦτο, ἡ δὲ σύζυγός του ἀπῆλθε τοῦ Πυτῶ ἀνακραζούσα τῇ θυγατρὶ τῆς:

— Αἰμιλία, θὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν μητέρα σου!

Ἡ Αἰμιλία ἠκολούθησεν αὐτὴν, πεπεισμένη καὶ αὕτη ὅτι διὰ τῆς αὐστηρότητος οὐδὲν θὰ ἐπῆρχετο καλὸν ἀποτέλεσμα.

Ἦδη συνεζήτουν ἡ μήτηρ μετὰ τῆς θυγατρὸς διὰ τίνων μέσων θὰ ἐπανεφέρον τὸν Ἑμερῦ· τὸ μέρος δὲ τοῦτο τῆς συνδιαλέξεως τῶν ἐνδιέφερε τὸν Λουβὲν, ὅστις ἐλησμόνησε τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἦν ἐκτεθειμένος.

Ἀπεφάνθη τὴν ἐπαύριον νὰ μεταβῇ ἡ Αἰμιλία εἰς συνάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς· αἱ παρακλήσεις τῆς θὰ συνεχίσουν αὐτὸν περισσότερον ἢ αἱ παρατηρήσεις καὶ ἡ αὐστηρότης.

— Ἐπειδὴ δὲ ἔχει ἐπείγοντα χρέη, εἶπεν ἡ Αἰμιλία, θὰ τῷ δώσω τὰς οἰκονομίας μου.

— Προσφιλὴς μου κόρη!... θὰ σοὶ δώσω καὶ τὰς ἰδικάς μου, εἶπεν ἡ κυρία Σουσά. Περίμενε...

Καὶ ἐγερθεῖσα διηυθύνθη πρὸς τὸ καλλωπιστήριον, οὗτινος ἤνοιξε τὴν θύραν. Ὁ Λουβὲν μόλις ἐπρόφθασε νὰ κρυβῇ ὀπισθεν κρεμασμένων ἱματίων. Ἡ κυρία Σουσά διῆλθε παρ' αὐτῷ, ἤνοιξε συρτάριόν τι, ἔνθα ἔλαβε ταχέως πρᾶγμα τι καὶ ἐπανῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ.

— Ἰδού, εἶπεν ἐγχειρίζουσα τῇ Αἰμιλίᾳ τὰ χρήματα, ἅτινα ἐκ τοῦ συρταρίου εἶχε λάβει· δὲν εἶνε πολλὰ, εἶμαι ὅμως βεβαία, ὅτι αὐριοῦν θὰ ἔλθῃ νὰ ριθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, διότι ἔχει καλὴν καρδίαν.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐχωρίσθησαν, μεθ' ὃ ὁ λαμπτήρ ἐσβέσθη. Ἡμίσεια παρῆλθεν ὥρα, καθ' ἣν ὁ Λουβὲν ἐσκέπτετο ἂν ἡ κυρία Σουσά ἀπεκοιμήθη καὶ ἂν τῷ ἦτο δυνατὸν νὰ διέλθῃ τὸ δωμάτιον, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ. Ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον εἰς τὴν ἐν τῷ βάθει θύραν τοῦ καλλωπιστηρίου.

Ἐφοβήθη μήπως ἄλλος τις εἰσῆρχετο ἐκεῖ, ἀλλὰ ταχέως καθυσάλασε· φωνὴ γλυκεῖα ἐκάλει αὐτὸν διὰ πῆς κλειδαριᾶς:

— Κύριε Κροασιλιά!

— Ἡ Μαριέττα, ἐπιθύρεισεν... ὦ, ἡ λατρευτὴ μου κόρη!

Εἰσῆγαγε ταχέως τὴν χεῖρα εἰς τὸ συρτάριον τῶν οἰκονομιῶν τῆς κυρίας Σουσά, ἀφῆρσεν ἐν λησμονηθὲν ὑπ' αὐτῆς χαρτονομίσμα καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν μικρὰν θύραν:

— Εἶσαι σὺ, Μαριέττα; ἠρώτησε διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου· κάμε γρήγορα, ἐλευθέρωσέ με.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐνηγκαλίζετο τῇ Μαριέττᾳ. Ἰσως τὴν ἡγάπα ὀλίγον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Ἀνῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, εἶτα δ' ἐκείθεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Τὸ διάστημα τοῦτο διέτρεξεν ἤδη ἀκινδύνως, χάρις τῇ Μαριέττᾳ, ἥτις ἐκράτει στερεῶς τὰ δύο σιδηρὰ βάρη τῆς μεταξίνης κλίμακος.

— Χαῖρε, ἄγγελέ μου! εἶπεν ὁ Λουβὲν ἀποσύρων τὴν κλίμακα αὐτοῦ.

— Χαίρετε, κύριε Κροασιλιά, εἶπεν ἡ Μαριέττα· σὲ παρακαλῶ ὅμως, τοῦ λοιποῦ, νὰ μὴ κάμνετε τοιαύτας ἀφροσύνας!

Ὁ Λουβὲν ἐκλείσει τὸ παράθυρόν του, εὐτυχῆς ὅτι ἐσώθη ἐκ τοῦ κινδύνου. Ἐγραψε δύο λέξεις εἰς τὸν Λαυρέντιον, διὰ νὰ πληροφορήσῃ αὐτὸν περὶ τῶν συμβάντων, καὶ νὰ τῷ ὑποδείξῃ τὰ μέσα, ὅπως ἀποφύγῃ συμφιλίωσιν τοῦ Ἑμερῦ μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔδωκε τῷ θυρωρῷ, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ φέρῃ τὴν πρωίαν εἰς τὴν ὁδὸν Πενθιέβρ, μεθ' ὃ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἵνα κατακλιθῇ εὐχαριστημένος, ὅτι ἐπωφελῶς διήνυσεν τὴν ἐσπέραν του.

ΙΗ'

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ κυρία Σουσά καὶ ἡ Αἰμιλία μετέβησαν ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν ὁδὸν Κολιζέ.

Ἡ Αἰμιλία κατῆλθε μόνη τῆς ἀμάξης, διῆλθε τὴν ὁδόν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 11 οἰκίαν καὶ ἐζήτησε τὸν κύριον Ἑμερῦ Σουσά.

Εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, ἀπήντησεν ὁ θυρωρός.

Συγκεκινημένη ἀνῆλθε τρία πατώματα καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Ἀλλ' ἡ οἰκία ἐκείνη εἶχε, μετὰ τῶν ἰσογειῶν καὶ τοῦ πρώτου πατώματος, διάμεσον πάτωμα, ὅπερ ἡ Αἰμιλία δὲν παρετήρησεν. Ὁ Ἑμερῦ κατόκει ἐν πάτωμα ὑψηλότερα, ἀνωθεν τῆς κατοικίας τῆς ἐρωμένης του.

Εἰς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος αὐτὴ ἡ Πουλχερία ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ἡ Αἰμιλία ἐποίησε κίνημα ἐκπληξέως.

— Ὁ κύριος Ἑμερῦ Σουσά; ἠρώτησε κάπως τεταραγμένη.

— Εἶνε ἐδῶ, δεσποινίς.

— Ἀλλὰ... εἰσθε βεβαία;

— Βεβαιοτάτη. Εἰσέλθετε, εἶνε μόνος εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Αἰμιλία, δισταύσασα ἐπὶ μικρόν, εἰσ-
ῆλθε καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν αἰθούσαν, ἔνθα
οὐδεὶς ὑπῆρχεν. Ἐστράφη πρὸς τὴν Πουλ-
χερίαν. ἀλλ' αὕτη θορυβῶδως γελῶσα ἐρ-
ρίφη ἐπὶ τινος διβανίου.

— "Α! ᾧ! ἀνέκραξε, δεσποινὶς Σου-
σά, εἶμαι κατευχारीστημένη ἐκ τῆς ἐπι-
σκέψεώς σας!

Ἡ Αἰμιλία ἀνεσκίρτησεν ἀκούσασα
προφερόμενον τ' ὄνομά της.

— Πῶς! εἶπεν ὠχρίῶσα, μὲ γνωρί-
ζετε;

— Βεβαίως σὰς γνωρίζω, ὑπέλαβεν ἡ
Πουλχερία, ἥ ἡ ζηλοτυπία ἐξηγέρθη σφο-
δρωτάτη. Ἐκπλήττεσθε; Ἐν τούτοις εἶνε
φυσικόν, ἀφοῦ εἶμαι ἡ ἐρωμένη τοῦ ἀδελ-
φοῦ, νὰ γνωρίζω τὴν ἀδελφήν...

Ἡ Αἰμιλία ἠτένισε τὴν Πουλχερίαν
περιφρονητικῶς.

— Δὲν σὰς ἀρέσκει φαίνεται αὐτό, ἐξ-
ηκολούθησεν αὕτη, λυποῦμαι πολὺ· ἀλλὰ
ἡ οὕτως ἢ ἄλλως εἶσαι σχεδὸν γυναικα-
δέλφη μου, ἀγαπητὴ δεσποινὶς... ἐξ ἀρι-
στερᾶς χειρός... ἀλλὰ τί σημαίνει, εἴμε-
θα πάντοτε συγγενεῖς... ὥστε μὴ μοῦ κά-
μνετε τὴν ὑπερήφανον... "Ελα! κάμετέ
μοι τὴν εὐχάριστησιν νὰ καθήσετε πλη-
σίον μου.

Ἡ δεσποινὶς Σουσά τρέμουσα καὶ ἔμ-
πλεως ὀργῆς ἐκινήθη ἐν' ἀπέλθῃ. Ἀλλ' ἡ
Πουλχερία ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ τῇ ἐκώ-
λυσε τὴν διάβασιν.

— "Α! ὄχι! εἶπε δι' ὕφους, σχεδὸν ἀ-
πειλητικοῦ, δὲν θὰ φύγετε τοιοιτοτρό-
πως. Πρέπει νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον.
Μείνατε...

— Ἀφήσατέ με νὰ ἐξέλθω... ἄλλως θὰ
καλέσω εἰς βοήθειαν, εἶπεν ἡ Αἰμιλία πει-
ρωμένη νὰ φύγῃ.

— Φωνάζατε ὅσον θέλετε, ἀπήντησεν
ἡ Πουλχερία· δὲν θὰ φύγετε ἂν δὲν μὲ ἀ-
κούσετε.

Καὶ ἐπανάφερν αὐτὴν βίᾳ εἰς τὴν αἰ-
θούσαν.

— "Α! μοὶ προξενεῖτε πόνον, ἀνέκρα-
ξεν ἡ Αἰμιλία... εἶσαι ἀθλία!

Ἡ Πουλχερία ἔστη ἐνώπιόν της, ὀρ-
γισμένη καὶ τρέμουσα.

— "Α! εἶμαι ἀθλία, ἐπανάλαβε καὶ
αὕτη... διότι εἶμαι ὠραιότερα ἀπὸ σέ,
ἀλήθεια; διότι διὰ τῆς καλλονῆς μου προσ-
ελκύω, ἐνῶ σεῖς, ἔντιμοι γυναῖκες, δὲν τὸ
κατορθόνετε! "Ας εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν·
ἐὰν διὰ νὰ ζήσετε, εἴχατε μόνον τὴν καλ-
λονὴν σας ἢ τὴν ἐργασίαν σας, θ' ἀπεθνή-
σκετε εἰς τὸ νοσοκομεῖον...

— Ἐξακολούθησατε, κυρία, εἶπεν ἡ
Αἰμιλία περιφρονητικῶς, σὰς ἀκούω.

— "Ω! ναί! μὲ ἀκούετε... καὶ γνω-
ρίζετε ὅτι ὅσα λέγω εἶνε ἀληθῆ... Ἐγὼ
εἶμαι ἀθλία... τὸ εἶπατε... διότι ἔχω ἐ-
ραστὴν τὸν ἀδελφόν σας. Σὺ ὅμως πταί-
εις, ἔντιμος κόρη, διότι μοὶ ἀφῆρπασες
τὸν ἐραστὴν μου.

— Ἐγὼ! εἶπεν ἡ Αἰμιλία, σὰς...

— Ἀλλὰ βεβαίως. Προσποιεῖσθε ὅτι
ἐκπλήττεσθε! ἀλλὰ δὲν μοὶ ἀφῆρπασατε
τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ;... "Α! ἐρυθρι-
ατε!... Εἶνε λοιπὸν ἀληθές; Βλέπετε

λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε ἔντιμον αὐτό, τὸ ὁ-
ποῖον κάμνετε....

— Τολμάτε, ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, νὰ
εἴπητε ὅτι ὁ κύριος Δαλισιέ....

— Βεβαίως τολμῶ νὰ τὸ εἶπω καὶ εἶ-
μαι βεβαία ὅτι δὲν ἀπατῶμαι!... "Α!
ἀρκετὰ ὑπέφερα... διότι τὸν ἡγάπων αὐ-
τὸν τὸν ἄθλιον, τὸν δολοφόνον!... Τώρα
τὸν ἀποστρέφομαι... Κρατήσατέ τον, σὰς
τὸν ἀφίνω!

— Θὰ μὲ ἀφήσετε τέλος πάντων νὰ
ἐξέλθω; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ἐξαλλος ἐκ
τῆς ὀργῆς.

— Μετ' ὀλίγον. Μίαν λέξιν ἀκόμη, ἀ-
νέκραξεν ἡ Αἰμιλία...

— Κυρία!

— Λοιπὸν τί; αἱ ἀντιζηλῖαι μας παρ-
ῆλθον, ἔπειτα μεταξὺ γυναικαδέλφων!...
Στοιχηματίζω ὅτι ἤλλατε νὰ συμβουλευ-
σετε τὸν Ἐμερῦ. Ἠπατήθητε εἰς τὴν θύ-
ραν· εἶνε ἀστείον τοῦτο. Ἀνέλθετε ἐν πά-
τωμα ἀκόμη καὶ θὰ τὸν εὑρετε. Καλὴν
ἐπιτυχίαν!

Ἡ Αἰμιλία ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν
τῆς αἰθούσης.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔκρουσέ τις
τὸν κώδωνα.

Αἰσχυρομένη νὰ εὑρεθῇ ἐν τῇ κατοι-
κίᾳ ἐκείνῃ, ἐσταμάτησεν. Ἡ Πουλχερία
ἠνόνησε τὸν δισταγμὸν της καὶ ἐκάγχασε.

— Κυρία, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Αἰ-
μιλία ὅλη τρέμουσα, κρύψατέ με διὰ μίαν
στιγμὴν.

— Ποσῶς, εἶπεν ἡ Πουλχερία. Πῶς
λοιπὸν! εἶνε κρῖμα νὰ κρύπτῃ τις τὰς ὡ-
ραίας δεσποινίδας... Εἶνε τιμὴ δι' ἐμέ καὶ
εὐχάρισταις νὰ δείξω ὅτι ἔχω ἐντίμους
κυρίας μεταξὺ τῶν φίλων μου.

Καὶ ἀνέκραξε πρὸς τὴν θαλαμηπόλον
της:

— Ἰουλίᾳ, ἀνοιξε τὴν θύραν καὶ ἂς
εἰσέλθῃ ὅποιος καὶ ἂν εἶνε.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη καὶ ὁ
Λαυρέντιος Δαλισιέ ἐφάνη.

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Τοιοιτοτρόπως, ὅταν ὁ ἀνακριτὴς τυ-
πικῶς τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ ὀνόματός
του, ἡσθάνθη ἐν τῷ νῷ αἰσθημα ἀντιστά-
μενον εἰς τὴν ιδέαν νὰ τὸ δηλώσῃ, διότι
οὕτω θὰ καθίστα γνωστὴν τὴν θέσιν τῆς
μητρὸς του καὶ οὐδέποτε ὁ νεαρὸς φοιτη-
τῆς θὰ ἠνείχετο νὰ διαπράξῃ πράξιν, ἥς
αἱ συνέπειαι δὲν θὰ ἐκηλίδουν βεβαίως
τὴν ὑπόληψιν τῆς Νίνας, οὐχ ἦττον θὰ
ἐπέφερον ταραχὴν ἐν τῷ βίῳ τῆς ὠραίας
Μαριῶν.

Νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ἡ μάλλον τὸ
τῆς μητρὸς του; Ποτέ! Ἡ ὑπαρξὶς ταύ-
της θὰ προεκάλει ἐρεύνας περὶ τῆς κατα-
γωγῆς της.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἠγνόει ὅτι θ' ἀνεζήτουν
πληροφορίας περὶ τοῦ βίου τῆς κυρίας Μα-
ριῶν καὶ ἐπειδὴ συνελήφθη ἐν τῇ ιδίᾳ του
κατοικίᾳ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ τῶν Μπατινιόλ,
ἐνόμισε καλὸν ν' ἀφίσῃ τὴν δικαιοσύνην
πλανωμένην ἐπὶ τῆς ἐνδείξεως ταύτης·
οὕτω δὲ ἡ δυστυχὴς μήτηρ του δὲν θὰ ἔ-
βλεπεν αὐξανόμενας τὰς συμφορὰς της,
μόνος δὲ αὐτὸς θὰ ἐξηκολούθει νὰ γνω-
ρίζῃ τὸ μυστικὸν τοῦτο, ὅπερ ὅμως προ-
ετίμα νὰ μὴ ἐμάνθανεν.

Ἀπασαί αἱ σκέψεις αὗται διήλθον τοῦ
πνεύματος τοῦ νεανίου εἰς διάστημα ὀλί-
γων δευτερολέπτων.

Ὁ κύριος Περνελὲν, μὴ δυνάμενος νὰ
μαντεύσῃ τὴν φύσιν τῶν σκέψεων ἐκεῖ-
νων, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς βραχείας ταύτης
σιωπῆς συμπεράσματα ἱκανῶς δυσάρε-
στα διὰ τὸν κατηγορούμενον, ὃν ὑπο-
πτεύθη ἀποπειρώμενον ἴσως νὰ ὀχυρωθῇ
ὅπισθεν ψευδωνύμου· ὅθεν ἐπανάλαβε τὴν
ἐρώτησιν:

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Μάξιμος. Δὲν ἔχω ἄλλο ὄνομα.

— "Α! εἴσθε ἀγνώστων γονέων;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πόσων ἐτῶν εἴσθε;

— Εἴκοσι ἐνός.

Ἀγνώστων γονέων... εἴκοσι ἐνός ἔ-
τους... ὁ κύριος Περνελὲν ἀνεσκίρτησε·
τόσων ἐτῶν θὰ ἦτο καὶ ὁ υἱὸς του.

— Τί ἐπαγγέλλεσθε;

— Εἶμαι φοιτητῆς τῆς νομικῆς.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐφυλλομέτησεν ὀλίγον
τὴν δικογραφίαν· μεθ' ὃ ἐξηκολούθη-
σεν:

— Ἀπὸ τίνος χρόνου δὲν ἐργάζεσθε
τακτικᾷ, παρхамελεῖτε τὰς μελέτας σας,
καὶ σπανίως φοιτᾶτε εἰς τὸ Πανεπιστή-
μιον.

— Δὲν γνωρίζω, κύριε ἀνακριτά, ἐν
τίνι δικαιώματι μοὶ ἀπευθύνετε αὐτὴν
τὴν ἐρώτησιν.

Ὁ κύριος Περνελὲν ἐξεπλάγη, οὐχὶ τό-
σον διὰ τὴν ἀπάντησιν, ὅσον διὰ τὸ ὕ-
φος, μεθ' ἧς αὕτη ἐλέχθη.

— Ἀγνοεῖτε, κύριε, ὅτι ὁ νόμος μοὶ
παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἀπευθύνω
πᾶσαν ἐρώτησιν;

— Ἀλλὰ καὶ εἰς ἐμέ παρέχει τὸ δι-
καίωμα ν' ἀπαντήσω, ἐὰν θέλω. Δὲν ἀ-
παντῶ λοιπὸν, ἐπειδὴ ἡ ἐρώτησις οὐδε-
μίαν ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν κατηγορίαν.

— Ὡστε ἀρνεῖσθε ν' ἀπαντήσετε;

— Μάλιστα.

Ὁ δικαστὴς διέταξε τὸν γραμματέα νὰ
σημειώσῃ τὴν παρατήρησιν ταύτην.

— Πλανᾶσθε, κύριε, ἐὰν νομίζετε ὅτι
ἡ ἐρώτησίς μου εἶνε περιττὴ· τώρα θὰ
σὰς ἀποδείξω τὸ ἐναντίον· ποῖοι εἶνε οἱ
πόροι τοῦ βίου σας;

— Ἐχω μικρὰν περιουσίαν.

— Εἴσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποίας προσάγετε ἀποδείξεις πρὸς
ἐπιβεβαίωσιν τούτου;

— Ἀλλὰ... χωρὶς νὰ ἦμαι πλούσιος,
ἔχω πῶς νὰ οἰκονομῶ τὰς ἀνάγκας μου.

— Ναί, τὸ γνωρίζομεν· ἀλλὰ δὲν μὰς